

OBRÁZKY Z ŘÍMA IV.

Středa, 15. července 2015

Pro dnešní den jsme zvolili trochu úspornější program, protože jsme chtěli vyrazit na večerní focení. Zahájily jsme obvyklým pochodem směrem k Koloseum. První zastávku jsme učinily v kostele sv. Petra v Metázech. Čímž DEN 4. ...

Kostel sv. Petra v Metázech (S. Pietro in Vincoli) Kostel postavený v 5. století n. l. byl věnován Petru a ale po té, co papež Lev Veliký získal od císařovny Euxodie zaručené právo, kterými byl apoštol Petr spoután v jeruzalémském žaláři, byl Pavel z názvu kostela vyřknut. Hlavní atrakcí trojlodní baziliky jsou samozřejmě sochy Metázy a pak náhrobek papeže Julia II. od Michelangela. Ústřední postavou náhrobku je sedící socha Mojžíšův Starý, nicméně stále svalnatý muž s mohutným plnovousem pod paží svírá Desatero a zadumaně hledí vlevo. Zela mu raší dva rohy, které vznikly chybou v pláně: Hebrejský originál přitom neobsahuje samohlásky. Tak výraz "q r n" lze přeložit jako qeren neboli roh, qaran, což znamená zámit. Jisto je tedy, že Mojžíš se vrátil ze Sinaje se znamením, ale jestli to byly rohy nebo svatozář, zůstane tajemstvím. Podle vodního projektu se mělo jednat o velkolepé dílo s bezmála 40 sochami, Mojžíšův měl být jen jedna z okrajových postav. Císař (Fori Imperiali) Z kostela jsme pak pokračovaly přes Císařská fóra. Na konci republiky stavební parcely na Foru Rom došly. Proto Caesar zahájil stavbu nového prostranství v těsném sousedství směrem k Martovu poli. Jeho vzoru následovali další imperátoři, takže v něm pak postupně vyrostlo Augustovo, Neronovo, Vespasiánovo a Trajánovo fórum. Vznikl tak obrovský komplex veřejných staveb, který poskytoval místní centrum politické, administrativní, soudní a hospodářské moci. Spolu s římskou i pak zmizela na staletí i Císařská fóra. Z příměsí na svět, když Mussolini nechal zbourat státní křižovatku pro nový bulvár spojující Benátské náměstí Koloseum, kde se po válce nastické parademare. Dnes se po obou stranách rušné dopravní tepny rozkládá archeologický park, výzkum stále probíhá. Zdárně jsme se prokousaly přes dopravní bláznivce na Benátském náměstí. Přecházející římské ulice není nic pro slabší povahy. Barvy na semaforu se berou jen jako doporučení. Do vozovky je třeba vstoupit neohroženě, nehledět nalevo ani napravo a hlavně nezastavovat. Jakmile přibrzdíte, vyhodnotí to jako signál, že mohou jet. Také se nenechte znervóznit, blíží se auta a motorky.

Nakonec to všichni vás ubrzdí, žádné mrtvolky se na přechodech nevalí. 1/2 elví fontána (Fontana delle Tartarughe) Z Benátského náměstí jsme zamířily směrem k Tiberskému ostrovu. Cestou jsme se zastavily u renesančních 1/2 elví fontány od Giacoma della Porta a Taddea Landiniho na náměstí Mattei. 1/2 elvy byly do sousoří doplněny až v polovině 17. stol.

Kostel sv. Bartoloměje (Chiesa di S. Bartolomeo) 1/2 idovskou větvi jsme na náměstí odtud po druhém nejstarším římském mostě na Tiberský ostrov. Ve starověku byl ostrov i na chrám zasvěcený bohu lékařství Aeskulapovi. Ostrov je totiž takové dostatečné místo pro zřízení karantény. Dnes tu stojí nemocnice Milosrdných bratří a kostel sv. Bartoloměje, který nechal v r. 955 císař Otto III. postavit pro svého přítele Vojtěcha Slavníka. Marcellovo divadlo (Teatro Marcello) Z ostrova jsme se vrátily zpět na pravý břeh divadlu, které začal stavět Caesar a dokončil kolem r. 13 př. n. l. Augustus a zasvětil ho svému předci, synovci, zeti a designovanému následníku Marcellovi. Na rozdíl od běžné praxe, kdy se divadla stavěla do svahu, toto stojí zcela vlně. Kde vzali stavitelé inspiraci ke stavbě Kolosea, je celkem zřejmé. Přes divadlem se tyčí římské korintské sloupy Apollonova chrámu.

Posvícením jsme ve stínu kostela sv. Mikuláše v žaláři s výhledem na palác, ve kterém prý bydlel Pilát Pontský. Kostel Panny Marie v Kosmedinu (Chiesa di S. Maria in Cosmedin) Na místě nejstaršího a nejvýznamnějšího tržního antického říma se v 6. století usadili osadníci z Byzance a postavili zde první křesťanské stavby, mezi nimi také kostel P. Marie v Kosmedinu. Trojlodní bazilika byla v 8. století na konci každé lodi rozšířena o apsidu, stavební formu, která se zde objevila vůbec poprvé v západní architektuře. Ze stejné doby pochází i biskupský stolec. V předběhu staletí byl kostel mnohokrát přestavován, nakonec byl opět uveden do stavu, v jakém byl ve 12. století. Přizvisko "in Cosmedin" má vod bu od řeckého "kosmos" a "bocca" (úst) a "veritas" (pravda, ozdoba a vnitřní vybavení je nadmíru cenné) nebo od stejnojmenného místa v Konstantinopoli. Úst pravdy (Bocca della Verità) V podloubí kostela je do zdi zapuštěn poklop z římské doby, který proslavila Audrey Hepburn. Podle státní pověsti musel každý, kdo se dopustil trestného činu se zpronevřil přisazeno do úst antické masky boha Tritóna. Pokud nemluvil pravdu, byl mu ukousnut prst.

Sv. Jiří na Velabru (Chiesa di S. Giorgio in Velabro) Jen o malý kousek dál jsme si zašli prohlédnout další křesťanský kostel z 9. stol. sv. Jiří na Velabru. Stojí na místě římské bažiny (velabrum), kde podle pověsti nařekl Faustulus Romula a Rema kostelu byla ve 12. stol. připojena zvonice a předsálí. Portál nad portikem je restaurován, vodní vzal za své přímí atentátu mafie v červenci 1993. Kostel patří k římským. A pak už jsme šly domů, protože jsme chtěli jít fotit místo za soumraku. Po večerní krátké oddechovce jsme se přesunuly na náměstí Barberini, kde jsme vycházku zahájily u Tritonovy fontány od koho jiného než Berniniho, že: Fontánu di Trevi jsme si moc neužíly, neb se opravuje. Přesto ji davy turistů obléhaly a usilovně fotily. Trochu jsme se zasekly u Pantheonu, kde jsme pozorovaly vtipného klauna a lovce selfí, takže na náměstí Navona jsme dorazily už za ztí. V jedné z kámen tam dováděl racek a užíval si večerní koupel a věc ho nevrušoval to množství lidí kolem. Z náměstí Navona jsme pak došly přes Andělský most, kolem Andělského hradu a řídkou Usmíření až na Svatopetrské náměstí. Jako osvěcenější Petr fakt přiknej, ale stříbrný tryskající fontány na Svatopetrském náměstí, to byla krása nejkrásnější; Zážitkem nebyl tak úplný konec, neb římské metro jezdí do desáté večer a mytec, jak jsme zjistily po té, co nám těsně ujel poslední vlak; Najít náhradní spoj domů nebylo úplně jednoduché, ani státní strážníci nám nebyli schopni poradit, který autobus jede na nádraží Termini.

Nakonec nás od čtyřkilometrového pochodu zpět přes město zachránil nějaký Korejec, který nás zkusil

nasmÄ›roval na stanici náhradní autobusové dopravy. A jely jsme na Ä•erno, protoÄ¾e koupit si lístek taky nebylo kde. Z Ä•eho jsem teda byla trochu opocená. Ale revizor nepÄ™išel a autobus, který nejprve zamíÄ™il kamsi na Ä™ímskou periferii, nakonec stoÄ•il zase zpátky do centra, takÄ¾e vlastnÄ› happy end. (continua) Falena Romana